

Arrest

nr. 156 083 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 154 709 van 16 oktober 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat J. HARDY en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Op 11 december 2000 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en verklaarde u Soedanese te zijn. Op 29 december 2000 nam de DVZ de beslissing tot weigering van verblijf. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

U keerde niet terug naar uw land van herkomst

*Op 29 juli 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. Deze tweede asielaanvraag werd door het CGVS in overweging genomen op 21 augustus 2014.*

U verklaarde dat u sinds 2009 te weten bent gekomen dat u Nigeriaanse bent, geboren op 10 oktober 1980, te Benin City. U heeft uw volledige 'bewuste' leven in Soedan doorgebracht waardoor dat u eerder verklaarde Soedanese te zijn.

U heeft twee dochters, beiden geboren te België: (E.Ra.), geboren op 21 augustus 2013 en (E.Re.), geboren op 26 december 2011. (O.C.L.Eb.) (CGVS 14/14678) is de vader van beide kinderen en heeft hen erkend. U bent traditioneel met hem gehuwd doordat uw beide families elkaar hebben ontmoet in Nigeria en er het huwelijk hebben bezegeld. U bent op de hoogte van het feit dat uw man Nigeria moest ontvluchten omwille van problemen in de staat waar hij woonde.

U hebt nog contact met uw moeder in Nigeria en uw man is in contact met uw schoonfamilie. Ze vragen steeds of uw dochters al besneden zijn. U vreest dat ze hen, zoals de traditie in jullie families het voorschrijft, willen laten besnijden. U en uw man zijn tegen besnijdenis. U weet ook niet waarheen in Nigeria u zou kunnen gaan met uw dochters.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest voornamelijk voor besnijdenis van uw dochters (zie gehoor CGVS, p 14). Daarnaast vreest u ook dat u problemen zou kunnen ondervinden omwille van de problemen die uw man heeft in Nigeria (zie gehoor CGVS, p 14). Tot slot vreest u ook Boko Haram die in bepaalde gebieden van Nigeria actief zijn (zie gehoor CGVS, p 15).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u denkt dat in Nigeria alle meisjes worden besneden (zie gehoor CGVS, p 22). U bent tevens niet op de hoogte dat er in Nigeria bepaalde staten een wetgeving hebben die het besnijden van meisjes en vrouwen verbiedt (zie gehoor CGVS, p 14, p 20). Echter, u verklaart wel dat u naar GAMS bent gegaan om meer informatie over vrouwenbesnijdenis te bekomen. U verklaart dat u soms naar vergaderingen gaat en dat u naar de situatie in Nigeria heeft gevraagd (zie gehoor CGVS, p 13). Echter, het is niet aannemelijk dat u, ondanks uw bevraging bij GAMS niet op de hoogte bent dat 27% van de Nigeriaanse vrouwen is besneden. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit betekent dat ruim 70%, ofwel de meerderheid van de Nigeriaanse vrouwen niet besneden wordt.

Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er twaalf staten zijn in Nigeria waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Abia, Bayelsa, Cross River, Delta, Ebonyi, Edo, Ekiti, Ogun, Ondo, Osun, Oyo en Rivers state. U verklaarde dat uw moeder in Borno state woont (zie gehoor CGVS, p 6) en dat uw schoonfamilie in Delta state woont (zie gehoor CGVS, p 7). Er zijn dus nog elf andere staten waar u terecht kan om de druk van besnijdenis te ontlopen waardoor verwacht kan worden dat u zich vrij op een plek in één van deze staten zou kunnen vestigen. U zou zich bijvoorbeeld in een stad kunnen vestigen. In een stad is de sociale controle lager, de praktijk van het besnijden is er veel minder courant en er zijn meer job mogelijkheden.

Uit het gegeven dat er haast geen gevallen van veroordeling bekend zijn, kan niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat uw dochters een besnijdenis zullen ondergaan bij een terugkeer naar Nigeria. Bovendien duidt het feit dat er in voornoemde staten een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking, zodat uw verklaring dat het verplicht zou zijn om bij meisjes FGM toe te passen, (zie gehoor CGVS, p 13) geen steek houdt. Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een 'gedwongen' besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een vestiging in Nigeria. Uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat FGM in Nigeria in de loop der jaren veel minder voorkomt. Het feit dat u ooit zelf besneden werd, meer dan dertig jaar geleden, is dus geen aanwijzing meer dat ook uw dochters dezelfde praktijk zouden moeten ondergaan. Uw vrees dat uw dochters zouden besneden worden is dan ook niet gegronnd.

Bovendien beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat vrouwen zich kunnen onttrekken aan besnijdenis door zich buiten de eigen leefgemeenschap te vestigen en steun te zoeken bij diverse vrouwenrechtenorganisaties of lokale kerken die werkzaam zijn om vrouwen opvang en steun te bieden zodat volwassen vrouwen zich wel degelijk kunnen hervestigen. **Dit zijn factoren die erop wijzen dat u -desgevallend met assistentie van een lokale kerk, NGO of vrouwenrechtenorganisatie- de nodige zelfstandigheid aan de dag zou kunnen leggen om u in Nigeria te vestigen en voor uw levensonderhoud en dat van uw kinderen in te staan.** Bovendien wordt u ook ondersteund door uw man in uw weigering tot besnijdenis van uw dochters.

Verder vreest u dat u ook problemen zou kunnen ondervinden omwille van de **problemen die uw man in Nigeria** zou hebben (zie supra). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u de problemen van uw man

slechts zeer vaag kan omschrijven (zie gehoor CGVS, p 14-15). Wanneer u bovendien wordt gevraagd wie uw man zoekt, zegt u 'Door de... door de Nigeria... ik weet het niet. Maar hij is gewild in Nigeria.' (zie gehoor CGVS, p 14). Wanneer de protection officer wil weten of uw man door de overheid, politie of een andere instantie wordt gezocht, zegt u dat u het niet weet (zie gehoor CGVS, p 15). **U kunt de problemen van uw man helemaal niet concretiseren en kan hierdoor uw vrees ook niet aannemelijk maken.** Bovendien blijkt dat niemand op de hoogte is dat u getrouwd zou zijn met uw man (zie gehoor CGVS, p 17) buiten uw moeder en schoonmoeder. **Daar niemand op de hoogte is van uw huwelijk met uw man, slaagt u er helemaal niet in om uw vrees aannemelijk te maken.**

Tot slot blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat **Boko Haram** vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria en blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram en dat de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram. Hieruit blijkt eveneens duidelijk dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er kan evenmin worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Bovendien verklaart u zelf dat u niet in de regio wilt wonen waar uw moeder woont (Borno state) en Boko Haram actief is (zie gehoor CGVS, p 17).

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legt uw **Nigeriaans paspoort** voor. Echter, uw verklaarde Nigeriaanse nationaliteit werd op geen enkel moment in vraag gesteld.

U legt **documenten voor van GAMS**. Het is echter zeer merkwaardig dat u, ondanks uw lidmaatschap bij GAMS niet beter op de hoogte bent van de situatie in Nigeria.

U legt tevens **medische attesten** voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2 en uw dochters niet besneden zijn. Uw besnijdenis en deze van uw kinderen wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien zegt u nadrukkelijk dat u niet vreest voor een herbesnijdenis (zie gehoor CGVS, p 19). Verder legt u documenten voor waaruit blijkt dat uw kinderen worden **opgevolgd door de ONE**, wat geen enkele invloed heeft op bovenstaande vaststellingen. Ook de erkenning van uw dochters door uw man heeft geen invloed op de bovenstaande vaststellingen. Wel dient hierbij te worden opgemerkt dat ook uw man tegen besnijdenis van uw dochters is gekant (zie gehoor CGVS, p 12). Daarnaast legt u nog een bewijs voor dat uw oudste dochter naar school gaat te Charleroi, dat uw man en zijn gezin regelmatig naar het restaurant 'du Coeur de Charleroi' gaan, dat uw man naar de Pinksterkerk gaat en dat deze hem zowel financieel, moreel als spiritueel ondersteunt, de bijlage 26 van uw man en dat zowel uw bevel tot terugkeer als het bevel van uw man werd verlengd. Echter geen van vernoemde documenten hebben een invloed op de bovenstaande beslissing.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een "Appreciatiefout" en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige

voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Zij claimt een substantiële onregelmatigheid en benadrukt in het verzoekschrift dat haar asielaanvraag samen met deze van haar man moet worden onderzocht. Het CGVS kon niet oordelen over haar asielaanvraag alvorens het dossier van haar partner, O. te hebben onderzocht. Daardoor is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat verzoekster een geringe kennis heeft over de problemen van haar man, betekent niet dat er geen risico op vervolging bestaat bij een terugkeer. Verzoekster verwijst naar de verklaringen en de stukken die door haar man voorgelegd werden in diens asielaanvraag. Zijn problemen zijn belangrijk voor haar. Haar man moet gehoord worden indien het CGVS onvoldoende geïnformeerd is. De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden zodat er grondig onderzoek plaatsvindt van de nood aan bescherming van verzoekster. Verzoeksters recht op een eerlijke asielpcedure wordt geschonden, net als de zorgvuldigheidsplicht en de medewerkingsplicht in hoofde van het CGVS. Verzoekster wijst op de missie van het CGVS.

Omtrent de vrees voor een besnijdenis van haar dochters, betoogt verzoekster:

“Het CGVS motiveert dat de prevalentiecijfer van besnijdenis in Nigeria de laatste jaren heeft gedaald (huidige officiële cijfers: 27%), en dat besnijdenis verboden is door de wet in verschillende Staten in Nigeria (hoewel niemand werd veroordeeld op basis van deze wetgeving).

Uit de documenten van het administratief dossier, kan gesteld worden dat, in Nigeria, de meisjes die bedreigden worden met besnijdenis (door familieleden, of omdat zij in een conservatief milieu verkeren) niet over een effectieve bescherming, in de zin van artikelen 48 tot 48/5.

“lokale kerk, NGO of vrouwenrechtenorganisatie”, waarnaar het CGVS verwijst, zijn geen beschermingsactoren in de zin van de toepasselijke wetgeving (artikel 48/5).

Verwerende partij houdt bovendien geen rekening met de volgende belangrijke elementen, die de verzoekende partij zeer kwetsbaar maken, en waaruit afgeleid moet worden dat zij geen effectief toegang tot een langdurige bescherming zullen kunnen genieten:

- *Verzoekende partij en haar man/vader worden vervolgd omwille van de problemen die hij daar kent;*
- *Verzoekster heeft, gedurende haar “bewuste leven”, niet in Nigeria geleefd, zodat zij daar niet over een sociale netwerk beschikt die haar en haar dochters zouden kunnen bijstaan;*
- *Verzoekster heeft Nigeria, en Afrika, al meer dan 15 jaar verlaten, zodat zij helemaal niet meer gewoon is aan de functionering van de samenleving, de instanties (...) en aan de gewoonten die daar op heden aan de gang zijn;*
- *Het leven, als alleenstaande vrouwen in Nigeria is bijzonder moeilijk, zeker met twee dochtertjes (die bovendien beschermd dienen te worden);*

Er dient ook benadrukt te worden dat verzoekers vrees onderzocht moet worden rekening houdend met het feit dat zij al meer dan 15 jaar Afrika heeft verlaten: zij kent de situatie zoals die was toen zij vertrok, en de ontwikkelingen die in het tussentijd zou zijn gebeuren heeft zij niet meegeleefd. Uit de contacten die zij heeft gehad met haar familieleden kan zij redelijkerwijs besluiten dat haar dochter bedreigd worden met besnijdenis. Dit is een subjectief element waarmee het CGVS geen rekening heeft gehouden.”

Aangaande het geweld dat Boko Haram pleegt in Nigeria, doet verzoekster gelden:

“Verzoekende partij beweert dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet gevolg kan worden, daar zij niet passend is.

Uit de informatie in bijlage blijkt duidelijk dat het geweld van Boko Haram aan het toenemen.

Niet alleen christelijke en westerse doelwitten, maar ook vrouwen en meisjes worden uitdrukkelijk gevisieerd door dit groep.

Als teruggekeerde asielzoekers zouden zij bovendien nog meer opmerkelijk komen, en kwetsbaar zijn.

Verzoekster is al meer dan 15 jaar in België, en is duidelijk (op een bewuste en onbewuste manier) “geoccidentaliseerd”, wat er ook niet door het CGVS in rekening werd gehouden. Dit is nochtans duidelijk van aard haar een “doelwit” te maken. De dochters zijn in Europa geboren en hebben nooit in Afrika geleefd.

Het CGVS heeft tevens niet rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij leden is van de Pinksterker (attest in bijlage).

Deze elementen zijn nochtans belangrijk om hun vrees voor vervolging te individualiseren. Deze vervolgingen zijn verbonden aan hun geloof, origine, of (in onder geschikte orde), hun behoren tot welbepaalde sociale groepen: leden van de “Church of Pentecost”, (geoccidentaliseerde) vrouwen/meisjes, teruggekeerde asielzoekers. Het risico op ernstige schade (48/4) en op schending van artikel 3 EVRM is daarom ook bijzonder hoog.”

2.1.2. Ter staving van haar betoog voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift: algemene informatie omtrent Boko Haram in Nigeria (bijlagen 3-5) en een (reeds neergelegde) brief van de Pinksterkerk in België omtrent het lidmaatschap van verzoeksters partner bij deze kerk (bijlage 6).

2.1.3. Verzoekster legt ter terechtzitting van 16 april 2015 door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11): de beschikking in verband met het beroep van haar partner tegen de beslissing die het CGVS nam in diens eerste asielaanvraag, de bijlage 26*quinquies* in verband met diens nieuwe asielaanvraag en de begeleidende brief en nieuwe stukken waarop diens nieuwe asielaanvraag steunt.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoekster claimt een substantiële onregelmatigheid en betoogt dat haar recht op een eerlijke asielpcedure wordt geschonden. Zij wijst in dit kader op het belang van de problemen van haar partner, stelt dat deze gehoord moest worden en voert aan dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden zodat er grondig onderzoek kan plaatsvinden van haar nood aan bescherming. Overeenkomstig artikel 39/2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de bestreden beslissing echter slechts vernietigen indien de substantiële onregelmatigheid die hieraan kleeft door de Raad niet kan worden hersteld. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeksters partner zijn tweede asielaanvraag door het CGVS werd in overweging genomen, dat deze partner werd gehoord bij het CGVS en zijn problemen en vrees aldaar kon uiteenzetten en dat de asielpcedure van deze partner het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door en beslissing van het CGVS. De RvV heeft bovendien kennis van de verklaringen en stukken in het asioldossier van verzoeksters partner en van de voormelde beslissing. Dit asioldossier werd immers aanhangig gemaakt middels het beroep dat verzoeksters echtgenoot, C.L.E.O., op 3 september 2015 heeft ingediend bij de RvV. Dit beroep is bij de RvV gekend onder het rolnummer RvV 177 348. Teneinde verzoeksters asielaanvraag en deze van haar partner samen te behandelen werden in onderhavig beroep middels tussenarrest van 16 oktober 2015 de debatten heropend. Het beroep van haar partner maakt het voorwerp uit van het arrest nr. 156 082 van 4 november 2015 van de RvV. Aldus is er *in casu* geen reden voorhanden om de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, te vernietigen en is haar recht op een eerlijke asielpcedure gewaarborgd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. In zoverre verzoekster inzake de problemen van haar partner verwijst naar de verklaringen en de stukken die door haar partner werden voorgelegd in het kader van diens asielpcedure en stukken uit diens procedure neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 11), kan dienstig worden gewezen naar het voormelde arrest nr. 156 082 van 4 november 2015, geveld in hoofde van de partner van verzoekster. In dit arrest werd omtrent de problemen van verzoeksters partner en diens verklaringen en stukken geoordeeld als volgt:

“Waar verzoeker verwijst naar zijn relaas inzake de gebeurtenissen in 2003, dient te worden vastgesteld dat er goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij ten gevolge hiervan op heden niet opnieuw vervolging dient te vreezen.

Dit blijkt vooreerst uit het bijzonder laattijdige karakter van verzoekers asielaanvraag in België. Hoewel hij reeds sedert 2008 in België vertoeft en gedurende deze jaren meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten, vroeg verzoeker slechts asiel aan in juli 2014. Dat hij pas nadat hij een raadsman ontmoette wist dat hij het recht had om asiel aan te vragen in België, kan zijn nalatigheid niet verklaren. Verzoeker had in Frankrijk reeds asiel aangevraagd en was aldus op de hoogte van de optie om asiel aan te vragen indien hij vreesde voor vervolging. Daarenboven werd verzoeker gedurende de jaren in België en doorheen zijn contacten met de Belgische autoriteiten bijgestaan door verscheidene advocaten. Zo werd hij in 2008 reeds bijgestaan door een advocaat voor de raadkamer nadat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd uitgereikt. Tevens werd hij bijgestaan door een advocaat in 2011, wanneer hij een procedure opstartte op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ook eerder in 2014 werd hij duidelijk bijgestaan door een advocaat, onder meer bij het indienen van een procedure op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 23 april 2014 en doorheen zijn contacten met de DVZ (administratief dossier, map ‘documenten’; administratief dossier, stuk 20). Dat verzoeker de rationele beslissing niet kon maken om een asielaanvraag in te dienen, kan gelet op het voorgaande evenmin worden aangenomen. Hij had immers wel de tegenwoordigheid van geest om in 2008 voor de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Luik een procedure in te leiden tegen zijn vrijheidsberoving en om in 2011 en in april 2014 een procedure op te starten op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verklaarde schrik om naar Frankrijk te worden getransfereerd kan evenmin een verklaring bieden voor verzoekers bijzonder lange dralen alvorens een asielaanvraag in te dienen. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende bijna zes jaren talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker dient daarenboven aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vreezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegronnd zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld:

“Verder dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten zich zeer ver in de tijd situeren, namelijk 25 juli 2003, en dat u de actualiteit van uw aangehaalde vrees geenszins kan aantonen.

Wanneer de PO u vraagt hoe de situatie momenteel is in de Delta regio, blijft u het antwoord schuldig. U zegt 'Dat kan ik u niet vertellen. Dat weet ik niet met wat er nu gebeurt.' (zie gehoor CGVS, p 22). Wanneer de PO nogmaals polst naar de actuele situatie, zegt u 'U begrijpt niet, ik ben al heel lang uit Nigeria, ik weet niet wat ze nu doen ofzo. Ik ben er niet meer...Ik weet niet wat er daar gebeurt. Ik wil niet tegen u liegen... ik weet het niet wat de situatie is.' (zie gehoor CGVS, p 22)."

Op basis van verzoekers verklaringen kan aldus niet worden aangenomen dat hij actueel nog een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Uit de door verzoeker neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier kan dit evenmin worden afgeleid (administratief dossier, map 'documenten'). Waar verzoeker het CGVS verwijt dat de authenticiteit van deze documenten niet werd onderzocht en dat geen contact werd opgenomen met AREF, dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins moet bewijzen dat de documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen doch tevens omwille van andere redenen kan oordelen dat aan de documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. In casu wordt omtrent de door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Om uw vrees te staven legt u enkele krantenartikelen voor alsook enkele documenten van de African Refugees foundation. Gezien uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van Nigeriaanse krantenartikelen daar journalisten makkelijk kunnen omgekocht worden, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de artikels die u voorlegt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw advocaat een artikel van 'Society Stars' van **mei 2015** overmaakt op **21 april 2015**. Ook hiermee wordt aangetoond dat de door u voorgelegde bronnen om de actualiteit van uw vrees te staven helemaal niet betrouwbaar zijn.

(...)

Verder legt u een **identiteitskaart voor van de African Refugees Foundation (AREF)**. Er dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor steeds spreekt over 'African refugee center', ook wanneer de PO u specifiek naar de naam vraagt (zie gehoor CGVS, p 7 en 8). U legt tevens een **brief voor van AREF, dd 6/08/2003, waarop u te zien bent op een 'wanted dead or alive' affiche**. Tijdens het gehoor geeft u aan dat dit uit de krant 'Marine' komt (zie gehoor CGVS, p 14). Echter, een korte zoektocht op het internet geeft al snel een identieke – blanco- format van de affiche. Het is dus niet moeilijk om met enig knip en plakwerk een dergelijke 'wanted' poster te bekomen. U legt daarnaast ook een 'aanvraag voor asiel voor' (dd 06/08/2003). In de brief beschrijft u uw asielaanvraag op een identieke manier zoals u deed bij het CGVS. Opmerkelijk is echter dat u tekent met 'Lucky Camp' in plaats van met uw volledige naam daar het document een asielaanvraag betreft. U legt een andere brief voor van AREF, dd 23/01/2015, waaruit blijkt dat u nog zou gezocht worden door 'rebelsoldaten' en dat dit hen werd meegedeeld door de politie van Abjua. Het ondermijnt verder de geloofwaardigheid dat u zelf op geen enkel moment vermelding maakt dat u via de politie van Abuja zou weten dat u gezocht zou zijn door de 'rebelsoldaten'. Voorts legt u volgende **krantenartikels** voor; **'Society Stars', van juli 2013; Newspoint van 15-16 april 2015; Society Stars van mei 2015; Today's News (datum niet gekend)**. Zoals reeds werd aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan de inhoud van de Nigeriaanse kranten. Opvallend is bovendien dat de laatste twee krantenartikelen identiek zijn."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. De informatie waaruit blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van Nigeriaanse krantenartikelen daar journalisten makkelijk kunnen omgekocht worden volstaat, tezamen genomen met verzoekers laattijdige asielaanvraag en verregaande onwetendheid omtrent de actuele situatie in verband met zijn problemen, om te besluiten dat de inhoud van de krantenartikelen geen bewijswaarde heeft. Dit wordt bovendien bevestigd doordat verzoeker reeds in april 2015 een krant neerlegde van mei 2015. Temeer daar een krant tot doel heeft om nieuws te brengen, kan de bewering dat de krant van mei reeds in april zou zijn gedrukt daarbij bezwaarlijk ernstig worden genomen.

De stukken die verzoeker op 15 oktober 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota neerlegt kunnen evenmin aantonen dat hij een actuele en gegronde vrees voor vervolging zou koesteren (rechtspiegingsdossier, stuk 8).

De briefomslag bevat geen elementen die betrekking hebben op verzoekers problemen.

Het attest van goed gedrag van de politie ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging. Verzoeker gaf immers duidelijk aan een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van (onder meer) de Nigeriaanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 17, nr.17; map 'documenten'). Indien de Nigeriaanse autoriteiten verzoeker werkelijk zochten, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat zij aan hem zonder problemen een attest van goed gedrag zouden uitreiken. Dit klemt

nog des te meer daar verzoeker het attest blijkens het aanvraagformulier uitdrukkelijk aanvraag met het oog op het gebruik ervan in zijn asielpcedure in België ("seek refugee asylum"). Dat de autoriteiten die hem beweerdelijk zoeken hem zouden helpen bij het bekomen van bescherming tegen deze autoriteiten, is immers manifest ongeloofwaardig. Het attest en het aanvraagformulier bevatten voor het overige geen gegevens die betrekking hebben op verzoekers verklaarde problemen en vrees.

Het "Affidavit of fact" betreft een verklaring die verzoekers broer is gaan afleggen op de rechtbank. Gelet op de familiale band tussen beide en te meer nu deze verklaring blijkens de inhoud ervan duidelijk werd opgesteld met het oog op het gebruik hiervan in verzoekers asielpcedure, kan aan dit document niet de minste objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De brief van een Nigeriaanse advocaat kan evenmin volstaan om (de actualiteit van) verzoekers vrees aan te tonen. Deze brief vertoont een kennelijk gesolliciteerd karakter en werd uitdrukkelijk opgesteld met het oog op verzoekers asielaanvraag in België. Bovendien betreft de advocaat in kwestie een neef van verzoeker. Gelet op de familiale band tussen beide kan aan de inhoud van deze brief bijgevolg geen objectieve bewijswaarde worden gehecht."

Aangaande de beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters en de in dit kader geuite bewering dat haar familie zou wensen dat haar dochtertjes worden besneden, werd reeds bij het voormelde arrest inzake verzoeksters partner geoordeeld:

"Verzoeker haalde daarnaast een vrees aan voor een gedwongen besnijdenis van zijn dochtertjes. Hij voert echter geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

"U haalt tevens aan dat uw dochters zullen besneden worden indien ze terug naar Nigeria zouden gaan.

Zoals bij uw partner, (E.,O.J.) (nr CGVS 00/37971Z) reeds werd beoordeeld in de beslissing genomen op 10 december 2014, blijkt dat ook u ervan uitgaat dat alle meisjes in Nigeria zijn besneden (zie gehoor CGVS, p 11). U geeft aan dat u denkt dat er een wet is over besnijdenis. U geeft echter aan dat u 'niet denkt dat deze effectief is daar u nog nooit heeft gehoord dat iemand werd gearresteerd omwille van besnijdenis'. (zie gehoor CGVS, p 26) Wanneer de PO u nogmaals vraagt of er een wet bestaat, zegt u 'Ik denk het niet. Ze proberen mensen op te voeden, dat het niet goed is, maar het stopt niets.' (zie gehoor CGVS, p 26) Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er 12 staten zijn waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Abia, Bayelsa, Cross River, Delta, Ebonyi, Edo, Ekiti, Ogun, Ondo, Osun, Oyo en Rivers state. Uit het gegeven dat er geen gevallen van veroordeling bekend zijn, kan echter niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat uw dochters een besnijdenis zullen ondergaan bij een terugkeer naar Nigeria. Bovendien duidt het feit dat in verschillende staten een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van deze staten, zodat uw verklaring dat u niet kan weigeren om uw dochters te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p 26) op losse schroeven komt te staan. Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

U kan uw vrees bovendien niet concretiseren. Wanneer u wordt gevraagd wie uw dochters zal besnijden geeft u aan dat het een **traditie** is. (zie gehoor CGVS, p 23) Wanneer de PO u nogmaals vraagt wie uw dochters zal besnijden, zegt u 'Als ze teruggaan, als ze in mijn land zijn, het is de wet en het gebruik dat alle meisjes moeten besneden worden. Ze zullen het doen, mijn verwanten zullen het doen.' (zie gehoor CGVS, p 23). U geeft aan dat iedereen in het dorp het zou kunnen doen. U slaagt er niet in om uw vrees te concretiseren. Bovendien blijkt uit de voorgelegde informatie dat ouders wel degelijk een besnijdenis kunnen vermijden, zeker wanneer, zoals in uw geval, beide ouders tegen FGM zijn gekant (zie gehoor CGVS, p 23).

Er kan dus verwacht worden dat u zich vrij op een plek in één van de staten waar FGM is verboden zou kunnen vestigen. U zou zich bijvoorbeeld in een stad kunnen vestigen. In een stad is de sociale controle immers lager, de praktijk van het besnijden is er veel minder courant en er zijn meer mogelijkheden.

Uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat FGM in Nigeria in de loop der jaren veel minder voorkomt. Uw vrees dat uw dochters zouden besneden worden is dan ook niet gegrond.

(...)

Tot slot legt u allerlei documenten voor in verband met de mogelijke **besnijdenis** van uw twee dochters; een verklaring op eer van GAMS, waaruit blijkt dat u partner, (O.O.J.) zich engageert om haar dochters niet te besnijden; lidkaarten van GAMS van uw dochters en uw partner, een verklaring van dokter (H.D.) (14/07/2014), waaruit blijkt dat uw dochters op regelmatige basis op consultatie bij ONE gaan; een

medisch attest waaruit blijkt dat uw partner besneden is type 2 en medische attesten waaruit blijkt dat uw dochters niet besneden zijn. Deze attesten weerleggen echter bovenstaande motivering in verband met uw vrees voor besnijdenis van uw dochters niet.”

De verwijzing naar de informatie zoals gehanteerd door verweerder en de loutere herhaling van zijn verklaringen is immers geenszins van aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde motieven. Evenmin is de verwijzing naar de aanwezigheid van Boko Haram dienstig. Uit de COI Focus “NIGERIA, Veiligheidssituatie” van 24 maart 2015 die verweerder bij de nota voegt, blijkt immers dat Boko Haram geen macht heeft in het overwegende christelijke zuiden van Nigeria. Aldus doet de verwijzing van verzoeker naar de aanwezigheid van Boko Haram geen afbreuk aan het gegeven dat hij zich kan vestigen in één van de zuidelijke regio's van Nigeria waar FGM verboden is.

De blote bewering dat de familieleden van zijn partner recent lieten weten dat hun dochters besneden moeten worden kan evenmin afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Deze wordt immers niet gestaafd. Bovendien doet deze geen afbreuk aan het gegeven dat besnijdenis in Nigeria in de loop der jaren veel minder voorkomt, dat ouders hun dochters in Nigeria kunnen beschermen tegen besnijdenis en dat zij zich kunnen vestigen in een regio of stad waar besnijdenissen verboden zijn, waar deze veel minder voorkomen, waar er minder sociale controle is en waar er meer job mogelijkheden zijn.

Verzoekers voorgehouden gebrek aan sociaal netwerk kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. In dit kader kan worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker in Nigeria minstens nog beschikt over een broer en een neef (die tevens advocaat is) waarvan aangenomen kan worden dat zij niet wensen dat verzoekers dochters gedwongen besneden zouden worden. Indien zij dit wel zouden wensen, is het immers niet plausibel dat zij verzoeker zouden helpen bij zijn asielaanvraag en hem op deze wijze zouden helpen in zijn pogingen om bescherming te verkrijgen tegen een gedwongen besnijdenis van zijn dochtertjes.

De voormelde motieven vinden aldus steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat zijn dochters bij een terugkeer naar Nigeria dreigen te worden onderworpen aan een gedwongen besnijdenis.”

In verzoeksters dossier bevinden zich geen elementen die zouden kunnen leiden tot een ander oordeel. Integendeel, blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, dat verzoekster net als haar partner een gebrek aan kennis vertoonde omtrent de situatie inzake besnijdenissen in haar land van herkomst. Indien zij werkelijk vreesde dat haar dochters bij een terugkeer naar Nigeria gedwongen zouden worden onderworpen aan een besnijdenis, kon worden verwacht dat zij dienaangaande beter op de hoogte zou zijn. Dit geldt des te meer daar zij beweerde zich hierover te hebben bevestigd bij GAMS.

Waar ook verzoekster eenvoudigweg verwijst naar de door het CGVS gehanteerde informatie, dient te worden opgemerkt dat dit aan deze informatie en het voorgaande geenszins afbreuk kan doen.

Dat de instellingen en organisaties waarnaar in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt verwezen geen beschermingsfactoren zijn, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat deze haar zouden kunnen ondersteunen indien zij zich zou vestigen in een regio waar besnijdenissen verboden zijn en waar zij niet met een gedwongen besnijdenis zou worden geconfronteerd. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat zij de steun geniet van haar partner en verscheidene van diens familieleden.

Waar verzoekster voorts wijst op het moeilijke leven van “*alleenstaande vrouwen in Nigeria*”, dient te worden vastgesteld dat zij gelet op het voorgaande bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat zij een alleenstaande vrouw zou zijn.

In zoverre verzoekster tevens verwijst naar het ontbreken van een sociaal netwerk in Nigeria en naar haar langdurige afwezigheid uit dit land, kan dienstig worden verwezen naar het voormelde arrest, geveld ten aanzien van haar partner. In dit arrest werd hieromtrent geoordeeld:

“Het vermeende gebrek aan een sociaal netwerk voor verzoeker en diens gezin, kan niet worden aangenomen gelet op de reeds hoger gedane vaststelling dat hij in Nigeria nog minstens beschikt over een broer en een neef (die tevens advocaat is) die hem gunstig gezind zijn. Hoe dan ook toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij ingevolge een louter gebrek aan een (voldoende uitgebreid) sociaal netwerk vervolging zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

De blote bewering dat verzoekers partner niet meer gewoon is aan de Nigeriaanse samenleving, instanties en gewoontes, kan bezwaarlijk volstaan om in hoofde van verzoeker of diens partner het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. Dit geldt

des te meer daar verzoeker ook hier niet de minste verdere duiding geeft en in concreto geheel niet aannemelijk maakt dat, waarom of in welke omstandigheden hij of zijn partner daardoor problemen zouden riskeren.”

Verzoekster beweert voorts nog vervolging te vrezen vanwege Boko Haram. Zij wijst hierbij op het verhoogd risico voor christenen en leden van de Pinksterkerk, vrouwen, meisjes, teruggekeerde asielzoekers en verwesterde personen. Zowel uit de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5) als uit de COI Focus *“NIGERIA, Veiligheidssituatie”* van 24 maart 2015 die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7), blijkt echter duidelijk dat Boko Haram voornamelijk actief is in het noordoosten van Nigeria en geen macht heeft in het zuiden van het land. Aldus kan worden aangenomen dat verzoekster zich met haar man (die uit Zuid-Nigeria afkomstig is) en haar gezin vestigt in het zuiden van Nigeria om aan een eventuele vervolging door Boko Haram te ontkomen. Dit geldt des te meer nu uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zelf duidelijk aangaf dat zij niet wilde wonen in de regio waar deze groepering actief is.

De documenten die verzoekster, benevens de reeds in het arrest geveld ten aanzien van haar partner besproken stukken, neerlegde (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden herhaald dat zowel uit de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5) als uit de COI Focus *“NIGERIA, Veiligheidssituatie”* van 24 maart 2015 die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7), duidelijk blijkt dat Boko Haram voornamelijk actief is in het noordoosten van Nigeria en geen macht heeft in het zuiden van het land. Tevens kan – met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet – worden herhaald dat verzoekster zich teneinde zich aan het geweld gepleegd door Boko Haram te onttrekken met haar man (die uit Zuid-Nigeria afkomstig is) en haar gezin vestigt in het zuiden van Nigeria. Dit geldt des te meer nu zij aangaf dat zij niet wilde wonen in de regio waar deze groepering actief is.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS